

Arrest

nr. 97 432 van 19 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HELLEMANS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 26 april 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 21 september 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van de kwale-etnie, afkomstig uit [Ogume], Delta State. Op 1 november 2008 of tijdens de kerstperiode van 2008 gaf uw vader u aan een man, C. A.. Uw vader had schulden bij C. A., maar u heeft er geen idee van over welk bedrag het ging, noch op welke manier deze schulden werden gemaakt door uw vader. C. beschouwde u als zijn echtgenote en nam u mee naar zijn dorp, [Iguobasimwa-oto] (wellicht Iguobazuwa), Edo State. C. had reeds drie andere vrouwen, u werd zijn vierde vrouw. U werd, net als zijn overige vrouwen, erg mishandeld door C.. In 2008, bij uw aankomst in zijn woning en nadat hij met u had geslapen, had C. vastgesteld dat u niet besneden was. Hij zei dat u moest besneden worden, gezien dit een traditie is binnen zijn stam, de edo (benin). U weigerde en werd geslagen. Op 17 mei 2009 werd uw zoon, Courage, geboren in een ziekenhuis in Benin City. Zes maanden na deze geboorte besloot u met uw zoon terug te keren naar uw ouders, maar C. kwam er u na ongeveer twee dagen opnieuw halen. C. zei uw vader dat u moest besneden worden, maar uw vader legde hem uit dat dit geen traditie meer was bij jullie, gezien er iemand eens was overleden tijdens dit ritueel. C. zei dat hij voor een goede persoon zou zorgen die u zou besnijden, zodat u niet zou sterven. Hij beloofde uw vader ook u niet meer te slaan, maar hij hield zijn belofte niet bij uw thuiskomst. Uw vader zei u niet meer terug te komen, gezien hij geen problemen wou met C.. U werd zwanger van uw tweede kind, Grace, die op 20 december 2011 werd geboren. C. zei dat uw dochter diende besneden te worden, hetgeen u weigerde. Hij zei u dat er mensen zouden komen om de besnijdenis uit te voeren. Op 28 februari 2012 -C. was naar het veld- kwamen er twee vrouwen om de besnijdenis van uw dochter uit te voeren. U weigerde. C. sloeg u bij zijn thuiskomst en zei u dat hij een nieuwe afspraak zou maken. Op 21 april 2012 ontvluchtte u met uw twee kinderen uw woning en reisde u met de bus naar Lagos. U had via uw moeder het telefoonnummer van uw tante in Lagos gekregen, maar u kon haar niet bereiken. U sliep met uw kinderen onder een brug. Na ongeveer drie dagen ontmoette u Robert, die medelijden met u had. Hij zou u helpen. Hij bracht u naar zijn woning, waar u eten kreeg. Robert organiseerde uw vertrek uit uw land van herkomst. Op 23 april 2012 bracht Robert u met de auto vanuit Lagos naar Cotonou (Benin). Op 25 april 2012 reisde u met uw twee kinderen vanuit Cotonou per vliegtuig, onder begeleiding van Robert, naar België, alwaar u 's anderendaags aankwam. U vroeg er op 26 april 2012 asiel aan.

U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt dat u bij terugkeer naar Nigeria vreest te worden gedood door C. A., de man aan wie u in 2008 door uw vader werd gegeven ter aflossing van een schuld. C. A. mishandelde u en wil u en uw dochter laten besnijden, gezien dit een traditie is binnen zijn etnische groep, de edo (benin).

Vooreerst dienen volgende vaststellingen te worden gemaakt voor wat betreft uw vrees voor C. A., bij wie u door uw vader verplicht werd in te wonen en door wie u beschouwd werd als zijn echtgenote. U verklaarde door uw vader aan C. A. te zijn weggeven, maar uw verklaringen met betrekking tot het gedwongen karakter van deze relatie zijn in het geheel niet overtuigend. U zei dat u tegen uw zin met C. moest meegaan en u niet kon weigeren (gehoorverslag, p. 9), maar niets in uw asielrelaas wijst er op dat u ertoe werd gedwongen om met hem mee te gaan. U haalt wel aan dat uw vader u zei dat het zo besloten was en u gehoorzaamde (gehoorverslag, p. 9). Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat er zou gebeuren indien u zou weigeren, zei u dat u zou geslagen worden en het huis worden uitgestuurd en u niet zou weten hebben waar naartoe te gaan (gehoorverslag, p. 10), waaruit eerder blijkt dat sociaal-economische motieven, samen met de druk van uw familie, u er uiteindelijk van overtuigden mee te gaan met C. A.. U zei dat een niet-afgeloste schuld uw vader ertoe noopte om u aan C. A. te geven (gehoorverslag, p. 7), maar het is in het geheel niet geloofwaardig dat u niet kan preciseren om welk bedrag dit zou gaan (gehoorverslag, p. 8). Nochtans stelde u dat C. A. u zei dat u het recht had om weg te gaan als de schuld afbetaald was (gehoorverslag, p. 8). Op de daaropvolgende vraag van het Commissariaat-generaal of u dan weg kon als het geld werd betaald, zei u dat dit misschien mogelijk was, maar u niet dacht dat uw vader die schuld kon afbetalen (gehoorverslag, p. 8), waaruit blijkt dat er wel degelijk een mogelijkheid was om aan C. A. te ontkomen, met name door het afbetalen van de schuld. In het licht van deze laatste vaststelling is het ongeloofwaardig dat u niet zou weten hoeveel deze schuld bedroeg. Wanneer u werd gevraagd of er geen andere oplossing kon gevonden worden voor het inlossen van deze schuld, ontkende u dit en zei u dat niemand het geld had om zoiets te betalen (gehoorverslag, p. 10), hetgeen een weinig overtuigende uitleg vormt, gezien u zelfs het bedrag niet kon geven dat uw vader C. verschuldigd was. Op de vraag van het Commissariaat-

generaal of dit geld niet elders kon worden gezocht, eventueel via een nieuwe lening, zei u dat het nog maar de vraag is of C. het geld zou aanvaarden, gezien u kinderen hebt van hem, maar dit misschien in een eerdere fase wel mogelijk was geweest (gehoorverslag, p. 10), waaruit opnieuw kan worden afgeleid dat er wel degelijk andere mogelijkheden waren dan met C. mee te gaan om bij hem in te wonen. U bevestigde dit overigens nogmaals toen u op het einde van het gehoor zei dat uw ouders kunnen gespaard worden indien u het geld op tafel zou leggen (gehoorverslag, p. 12). Het is dan ook hoogst bevreemdend dat u na meer dan drie jaar verblijf bij C. nog steeds niet kan zeggen hoeveel uw vader hem dan wel schuldig was. Overigens is het evenmin aannemelijk dat u niet kan preciseren hoe uw vader deze schulden bij C. had gemaakt of dat u niet kan uitleggen wat de relatie van uw vader met C. was (gehoorverslag, p. 8) of hoelang C. en uw vader elkaar al kenden (gehoorverslag, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u gedurende meer dan drie jaar (vanaf eind 2008 tot 21 april 2012) bij C. zou hebben verbleven. In het licht van de vaststelling dat u zo lang bij deze man heeft gewoond, is het ook erg ongeloofwaardig dat u niet eerder elders een beter onderkomen heeft gezocht. U verklaarde wel dat u in oktober – november 2009 één poging heeft ondernomen om naar uw ouders terug te keren, maar dat C. er u na twee dagen opnieuw kwam halen en uw vader u waarschuwde niet meer terug te komen (gehoorverslag, pp. 8 en 9). Desalniettemin bleef u nog tot 21 april 2012 bij C. om vervolgens naar uw tante in Lagos te gaan, die u echter niet kon bereiken (gehoorverslag, pp. 9 en 11). U vermeldde nog dat u werd bewaakt, maar uit uw verklaringen blijkt tevens dat u niet erg in het oog werd gehouden, gezien u ongemerkt met uw zoon (in oktober – november 2009) en later met uw dochter (op 21 april 2012) uw woning kon verlaten. U zei ook dat u telkens u werd geslagen naar het bos ging en u bijgevolg niet in de gaten werd gehouden (gehoorverslag, p. 9), zodat er zich toch nog kansen moeten hebben voorgedaan om uit uw situatie te ontsnappen. U zei dat u bang was en u niet wist naar waar u moest gaan, hetgeen geen overtuigende uitleg vormt, gezien uit uw verklaringen blijkt dat u zowel in Lagos als in Warri familieleden had (zie ook infra) (gehoorverslag, p. 4).

Al deze elementen laten toe om uw beweerde gedwongen verblijf bij en mishandeling door C. A. te betwijfelen.

Samenhangend met voorgaande vaststellingen, slaagde u er voor het Commissariaat-generaal niet in aannemelijk te maken dat herlokalisering elders in Nigeria geen optie zou zijn voor en u elders nog enige verdere vervolging van C. A. zou moeten vrezen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u er niet aan gedacht heeft om u elders in Nigeria te vestigen, zei u hier niet aan gedacht te hebben (gehoorverslag, p. 12). Wanneer u vervolgens werd gevraagd wat u concreet verhinderde om u elders te vestigen, zei u er niets te kennen en uw moeder u zei u naar Lagos [bij uw tante] te begeven (gehoorverslag, p. 12), waaruit blijkt dat zelfs uw moeder Lagos als een reëel vestigingsalternatief beschouwde. U zei dat u niet in Lagos kon blijven, gezien u er uw tante niet kon bereiken en u moest bedelen (gehoorverslag, pp. 7 en 12), maar uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u amper pogingen heeft ondernomen om uw tante (op een andere manier) terug te vinden in Lagos. U zei enkel dat uw moeder het adres van uw tante niet had meegegeven en u alleen een telefoonnummer had gegeven (gehoorverslag, p. 7), maar er zou toch verwacht worden dat u toch op een andere manier dit adres zou te weten kunnen komen van uw tante in Lagos door bijvoorbeeld uw moeder opnieuw te contacteren of uw familieleden in Warri in plaats van twee dagen na uw aankomst in Lagos onmiddellijk in te gaan op het voorstel van een voor u onbekende man om diezelfde dag nog uw land van herkomst te verlaten (gehoorverslag, p. 6). U haalde verder nog aan dat de relatie tussen uw moeder en uw familieleden in Warri niet goed is (gehoorverslag, pp. 7 en 11), hetgeen geen reden vormt om hen helemaal niet te contacteren (om hen het adres van uw tante in Lagos te vragen). U zei nog dat C. A. u in Lagos zou kunnen vinden, gezien hij mensen heeft die overal zouden kunnen informeren, en hiermee bedoelde u dat hij veel geld uit de verkoop van bouwgronden zou hebben en dus iedereen kan betalen (gehoorverslag, p. 12), maar verder blijft het onduidelijk hoe C. u in een dichtbevolkt en uitgestrekt land zoals Nigeria zou kunnen vinden. Redelijkerwijs kan er aangenomen worden dat een hervestiging elders in Nigeria, of zelfs in Lagos (een miljoenenstad) zeker tot uw opties behoorde om aan de bedreigingen van C. te ontsnappen, zeker gezien het feit dat u over een zekere mate van assertiviteit beschikte (u verzette zich herhaaldelijk tijdens uw verblijf bij C. tegen een besnijdenis). Overigens kon u niet zeggen of C. u momenteel zoekt. U zei dat die kans er in zit, maar uit uw verklaringen blijkt dat u in dit verband over geen concrete aanwijzingen beschikt, gezien u met niemand meer contact heeft in Nigeria (gehoorverslag, pp. 4 en 12). Om diezelfde reden kon u niet zeggen wat er inmiddels met uw ouders zou zijn gebeurd (gehoorverslag, p. 11). U krijgt immers geen verbinding met uw tante in Lagos en het contact tussen uw moeder en uw familieleden in Warri is niet goed (gehoorverslag, p. 11), maar deze uitleg is niet afdoende om te verrechtvaardigen dat u werkelijk niemand probeerde te contacteren om poolshoogte te nemen met betrekking tot de situatie van uw ouders en uw problemen. Er kan immers

redelijkerwijze van u worden verwacht dat u ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat u dit heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen (actuele) vrees voor vervolging. Informatie over uw recente situatie en problemen is immers van primordiaal belang om de door u geschetste vrees correct te kunnen inschatten. Verder blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde gedetailleerde en uitgebreide informatie dat er in Nigeria opvangmogelijkheden aanwezig zijn waar vrouwen die zich willen onttrekken aan huiselijk geweld, een gedwongen huwelijk of genitale verminking (zie ook infra) (tijdelijk) opvang kunnen vinden (met hun kinderen). Alhoewel het voor minderjarige meisjes moeilijker zou zijn om zich elders in Nigeria te vestigen zonder de steun van familieleden, blijkt uit voormelde informatie eveneens dat het voor volwassen, ongehuwde vrouwen, waartoe u eveneens behoort, een reële optie is om zich elders in Nigeria te vestigen en een job te vinden. Uw raadvrouw, mr. Hellemans, zei dat u niet in staat bent om elders te wonen, gezien u geen benul heeft van het leven in de stad; u ook geen kennis heeft [waarmee ze wellicht doelt op uw ongeschooldheid] en u tevens twee jonge kinderen heeft (gehoorverslag, p. 13). Dergelijke argumenten vormen gelet op (1) de opvangmogelijkheden die er bestaan in Nigeria zoals blijkt uit voormelde informatie, (2) de uitgestrektheid van het land en de hoge bevolkingsdichtheid en (3) uw verklaring over familieleden zowel in Warri als in Lagos te beschikken, geen bezwaar om u elders in uw land van herkomst te vestigen.

U brengt bijgevolg geen concrete argumenten aan die op duidelijke en overtuigende wijze zouden kunnen aantonen dat u zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen.

Verder heeft u evenmin op afdoende wijze aangetoond dat u geen aanspraak kan maken op de bescherming of de hulp van de autoriteiten van uw land van herkomst (of enige andere organisatie). Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u geen klacht heeft ingediend bij de politie of de autoriteiten met betrekking tot de mishandelingen of de bedreigingen met besnijdenis vanwege C. (zie ook infra), zei u geen moeite te hebben gedaan, gezien de politie niets zou doen (gehoorverslag, p. 11). Wanneer u vervolgens werd gevraagd hoe u dit weet, gezien u zelfs geen poging heeft ondernomen, zei u te hebben gehoord dat het tijdrovend is en alleen mensen die geld hebben de politie kunnen omkopen en bescherming kunnen krijgen (gehoorverslag, p. 11). U zei verder geen hulp te hebben gezocht bij een vrouwenrechtenorganisatie gezien die er niet zijn in Nigeria, en zeker niet in uw dorp (gehoorverslag, p. 11). Wanneer u door het Commissariaat-generaal werd gevraagd waarom u dan niet in Lagos of in een andere grote stad bescherming zocht bij een organisatie, zei u dit niet te weten (gehoorverslag, p. 11). Uw raadvrouw, mr. Hellemans, voegde op het einde van het gehoor toe dat er geen politiebureau is in uw dorp, zodat u er ook geen hulp kon hebben gezocht (gehoorverslag, p. 13), hetgeen echter geen afdoende uitleg vormt om te verantwoorden waarom u dan niet elders (in een ander dorp of stad, bijvoorbeeld in Lagos) klacht zou hebben ingediend of hulp zou hebben gezocht.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kon aannemelijk maken waarom u geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten of een organisatie.

Met betrekking tot de vrees die u put uit het risico op besnijdenis van uzelf en uw dochtertje, Grace, dient te worden vastgesteld dat u, in samenhang met voorgaande vaststellingen, evenmin een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk kon maken. In de eerste plaats wordt uw vrees voor een gedwongen besnijdenis van uzelf en uw dochtertje niet onderbouwd aan de hand van concrete elementen. U zei dat C. u reeds in 2008 vroeg om u te laten besnijden en dit meermaals herhaalde, maar u dit telkens weigerde (gehoorverslag, p. 8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u denkt dat hij zijn dreigement dan ten uitvoer zou brengen, gezien u toch reeds vaak had geweigerd, antwoordde u ontwijkend dat hij het u zei wanneer hij u sloeg (gehoorverslag, p. 8). U zei verder dat C. op 28 februari 2012 een afspraak had gemaakt om uw dochter te laten besnijden (gehoorverslag, p. 9), maar deze besnijdenis niet was doorgegaan omdat u weigerde. Hierop zou C. een nieuwe afspraak gemaakt hebben op een voor u onbekende datum, waarop u op 21 april 2012 besloot weg te gaan (gehoorverslag, p. 9). U kon niet zeggen of het ook de bedoeling was om u ook te laten besnijden of enkel uw dochtertje (gehoorverslag, p. 9). Gelet op de vaststelling dat u herhaaldelijk in staat was om de besnijdenis van uzelf en/of uw dochtertje te verhinderen door te weigeren, haalde u doorheen uw verklaringen onvoldoende concrete gegevens of feiten aan waaruit blijkt dat u daadwerkelijk zou dreigen te worden gedwongen om uzelf en/of uw dochter tegen uw wil in te laten besnijden. Zelfs indien u dreigt te worden geconfronteerd met een gedwongen besnijdenis van uzelf of uw dochtertje, quod non, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u zich niet elders in Nigeria kan vestigen om aan uw problemen te ontkomen. U brengt immers geen objectieve of concrete

elementen aan waaruit blijkt dat C. u overal zou kunnen vinden of u nog steeds zoekt (zie supra). Verder blijkt uit hogervermelde informatie dat bij een dreigende besnijdenis het voor volwassen vrouwen en hun kinderen mogelijk is om hieraan te ontkomen door zich elders in Nigeria te vestigen en steun te zoeken bij organisaties. U haalde tevens aan dat alle vrouwen in de stam van uw echtgenoot, de edo (benin), besneden zijn (gehoorverslag, p. 8). Uit de beschikbare informatie van het Commissariaat-generaal, blijkt nochtans dat er sinds 1999 in Edo State, de staat waar u met C. verbleef (gehoorverslag, p. 3), een wet bestaat die genitale verminking van vrouwen verbiedt. De prevalentie van besnijdenis in Edo State wordt geschat op 40% en het is dus zeker niet zo dat elk meisje van de edo-etnie wordt besneden zoals u beweert of een wijdverspreid fenomeen zou zijn in Nigeria. Bovendien mag van uw verwacht worden dat u in eerste instantie de binnenlandse beschermingsmogelijkheden uitput wat betreft uw vrees voor gedwongen besnijdenis van uzelf en/of uw dochtertje alvorens internationale bescherming hiertegen te zoeken (zie supra). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u ooit problemen heeft gekend met de autoriteiten van uw land van herkomst. Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat er naast Edo state nog vijf andere staten zijn waar genitale verminking van vrouwen verboden is, namelijk Bayelsa, Ogun, Cross River, Osun, en Rivers state en waar jullie bovendien verwijderd zijn van de eventuele druk van C.. Uit het gegeven dat er geen gevallen van veroordeling bekend zijn kan niet automatisch worden besloten dat er geen bescherming voorhanden is in Nigeria en dat uw dochter en/of uzelf een besnijdenis zal ondergaan bij een terugkeer naar Nigeria.

Er kan dan ook niet worden besloten dat u niet in de mogelijkheid zou zijn om een gedwongen besnijdenis van uzelf en/of uw dochter te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit en reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam u heeft gereisd, met welk paspoort u heeft gereisd, welke vliegtuigmaatschappij u heeft genomen, of u tussenlandingen heeft gemaakt (gehoorverslag, p. 6), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Overigens is het erg ongeloofwaardig dat Robert, van wie u niet eens de volledige naam kan zeggen, en die u ontmoet heeft twee of drie dagen na uw aankomst in Lagos op 21 april 2012 (gehoorverslag, pp. 6 en 7), u onmiddellijk zou geholpen hebben uit medelijden en u op 23 april 2012 naar Cotonou zou hebben gebracht met de auto om u op 25 april 2012 per vliegtuig naar België te begeleiden (gehoorverslag, p. 6).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische aangehaalde

vrees of risico volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Deze vrees of dit risico moet zowel concreet, actueel en persoonlijk zijn als een objectieve grondoorzaak hebben. De verklaringen van de asielzoeker dienen dan ook coherent, consistent en geloofwaardig te zijn en te kaderen binnen de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.3. Verzoekster werpt op dat haar gedwongen huwelijk ten onrechte in twijfel wordt getrokken en benadrukt hierbij dat deze praktijk nochtans voorkomt in Nigeria. Dergelijk huwelijk weigeren vergroot het risico op verstoting. Verzoekster verwijst naar het algemeen Ambtsbericht Nigeria 2012. Verzoekster merkt hierbij op dat zij duidelijke sporen van mishandeling vertoont, zijnde littekens in het gezicht, op haar arm alsook op haar rug en wijst erop dat het ondenkbaar is dat zij uit vrije wil met een man zou samenleven die haar dermate mishandelt.

3.3.1. Verzoekster blijft bij loutere beweringen. Dat gedwongen huwelijken voorkomen in Nigeria, wordt door de Raad niet betwist, doch dit toont op zich de waarachtigheid van verzoeksters beweringen niet aan. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekster toont niet aan gehuwd te zijn, noch legt ze de geboorteakte van haar zoon neer die de vader kan aantonen. Indien verzoeksters echtgenoot volgens verzoeksters verklaringen een publiek en rijk persoon was, dan dient aangenomen te worden dat het huwelijk volgens de voorschriften werd gesloten. Dit kan echter niet blijken. Verzoekster legt geen huwelijksakte neer noch kan uit verzoeksters verklaringen blijken dat ze gehuwd was. Er werd immers geen bruidsschat betaald en er was geen ceremonie (CGVS-verhoor p. 4), terwijl elk huwelijk publiek is, zeker nu C.A. een rijk man met vele connecties was. Haar bewering dat ze bij deze man diende te blijven tot de schuld van haar vader afbetaald was, kan er evenmin op wijzen dat een huwelijk gesloten werd. Verzoeksters argumenten over een gedwongen huwelijk zijn niet relevant.

3.4. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk door C.A. te worden gezocht, laat staan zelf of in hoofde van haar baby een risico op besnijdenis te lopen gezien de loutere vaststelling dat zij ruim drie jaar succesvol geweigerd heeft zichzelf te laten besnijden en bij de beweerde partner inwoonde tot vier maanden na haar dochters geboorte. Hoe dan ook besnijdenis behoort niet tot de gebruiken in verzoeksters familie. Verzoeksters verklaringen omtrent haar vrees voor C.A. zijn onvoldoende om te kunnen besluiten tot een actueel en gegrond risico op een gedwongen besnijdenis. De aangehaalde passages uit de *UNHCR Guidance Note on refugee claims relating to female genital mutilation*, mei 2009 en de *Operational Guidance Note Nigeria*, 4 oktober 2012, kunnen op dit punt niet in andere zin doen besluiten.

3.5. In zoverre verzoekster niet bij de vader van haar kinderen wenste te blijven, kon ze naar haar eigen familie terugkeren, naar haar dorp of zich vestigen in een van de grote steden in Nigeria. Immers verzoekster was niet gehuwd en zegt zelf dat haar man de bedoeling had haar vrij te laten wanneer de

schuld afbetaald werd. Waar verzoekster meent dat ze als alleenstaande vrouw geen bescherming heeft en zij in een patriarchaal land zoals Nigeria als “gescheiden” en onzuivere vrouw met kinderen, geheel onderaan de ladder staat, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonbaar dat gescheiden vrouwen dermate belastend gestigmatiseerd zijn dat zij hiervoor internationale bescherming moeten krijgen. Bovendien is verzoekster geen alleenstaande vrouw maar een zelfstandige vrouw die haar migratie naar Europa kon opzetten en heeft ze een grote familie, de steun van haar moeder, een tante in Lagos, een tante en nonkel in Warri (gehoor p. 4) en vijftien broers en zussen.

3.5.1. Verder blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (“*Report of the Fact-finding Mission to Nigeria*”) dat er diverse vrouwenrechtenorganisaties werkzaam zijn die vrouwen opvang en steun bieden en dat volwassen vrouwen zich wel degelijk kunnen hervestigen. Dat een gebrek aan fondsen en logistieke obstakels het contact met de gezondheidswerkers beperkt, dat veel aandacht gaat naar het sensibiliseren van de bevolking omtrent de gezondheidsrisico's van vrouwenbesnijdenis, dat het in Nigeria gebruikelijk is om dergelijke problemen informeel binnen de familie op te lossen en dat het zoeken van hulp bij een opvangcentrum of NGO gelijk staat aan openlijk verzet tegen mannelijke familieleden, neemt geenszins weg dat verzoekster wel degelijk bescherming bij dergelijke organisaties had kunnen vinden, doch nagelaten heeft dit te doen. De overige argumenten over de moeilijkheden van verzoekster zijn van economische en financiële aard en niet dienstig.

3.6. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat verzoeksters verklaringen op meerdere punten ongerijmd voorkomen. Daargelaten dat weinig realistisch is dat een man die niet behoort tot de etnie van haar vader bereid zou zijn hem geld te lenen, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster geen minimale kennis heeft over de oorzaak en de grootte van deze schuld. Dit klemmt te meer nu verzoekster vrij kwam eens de schuld was afgelost. Verzoeksters vader heeft zelf drie vrouwen en vijftien kinderen, wat inhoudt dat hij binnen zijn gemeenschap aanzien heeft, zodat niet aannemelijk is dat verzoekster geen contact meer kan hebben met deze bijzonder uitgebreide familie. Evenmin kan worden ingezien dat verzoeksters vader zowel zijn dochter diende te geven aan C.A. als zijn schuld afbetalen. Immers indien verzoekster niet als schuldafflossing diende, dan heeft haar vaders beslissing zijn dochter aan C.A. te geven geen effect. Geenszins wordt aangetoond waartoe een dergelijke regeling kon dienen.

3.7. Verzoekster werpt op dat de informatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen aanzienlijk gedateerd is daar het meest recente document dateert van vier en half jaar geleden. Verzoekster verwijst hier naar de regels van toepassing op de “*Country of Origin information*” volgens dewelke de informatie regelmatig moet geüpdatet worden. Verzoekster verwijst hierbij voorts naar artikel 27, a van het KB betreffende de organisatie van het CGVS van 11 juli 2003, artikel 38, c van de Procedurerichtlijn van 1 december 2005, artikel 4, 3 a van de Kwalificatierichtlijn van 29 april 2004 alsook naar rechtspraak van de Raad.

Waar verzoekster aanvoert dat de informatie gedateerd is, gaat zij eraan voorbij dat uit de inventaris van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat 2 van de 3 rapporten werden geconsulteerd in januari dan wel augustus 2012, zodat de Raad vaststelt dat deze rapporten, bij gebrek aan andersluidende nieuwere informatie, nog altijd correct en actueel zijn. Overigens is verzoekster niet correct waar zij meent dat het meest recente rapport dateert van 2008 aangezien één van de rapporten betrekking heeft op de periode tussen 2001 en 2009. Voor zover de bepalingen in de richtlijnen al nuttig werden aangevoerd, kan er dan ook geen schending van de aangehaalde artikelen worden vastgesteld. Daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, wijst de Raad er verder op dat hij een administratief rechtcollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942).

3.7.1. De Raad herhaalt dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.8. Verder wijst de Raad er nog op dat verzoekster geen identiteitsdocumenten heeft aangebracht, zodat haar nationaliteit, alhoewel niet onmiddellijk betwist, evenmin definitief vaststaat. Daar waar verzoekster nog een schrijven van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, d.d. 19 oktober

2012 aan haar verzoekschrift toevoegt, stelt de Raad vast dat dit stuk niet dienstig is in het kader van de beoordeling van verzoeksters asielrelaas. De littekens die verzoekster draagt ten gevolge van de mishandeling van haar partner zijn loutere beweringen die, nu ze geen huwelijk aantoon, evenmin kunnen overtuigen.

3.9. De door de commissaris-generaal correct weergegeven onwetendheden, onwaarschijnlijkheden en ongeloofwaardigheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk heeft besloten. Verder ziet de Raad niet in waarom verzoekster verwijst naar de weigering van een gedwongen huwelijk nu zij voorhoudt hierop ingegaan te zijn.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster werpt op dat het feit dat zij regelmatig werd geslagen door haar partner en het feit dat hij haar alsook hun dochtertje wilde laten besnijden gelijkstaan aan foltering en een onmenselijke behandeling. Verzoekster verwijst hierbij nogmaals naar het *algemeen ambtsbericht Nigeria, oktober 2012* en stelt dat deze praktijken niet bestraft worden in Nigeria.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK